

dora correguda contra rellotge. Es tractava, alhora, de donar una constatació ferma i ràpida, però també de fer una crida a l'ús social de l'idioma, i de sensibilitzar vers aquest problema els sectors socials que ens pareixien més efectius per a continuar treballant, tot tractant de penetrar en l'incipient teixit cívic d'aquesta societat valenciana, tan invertebrada».

Una altra de les constatacions ha estat, també, el fet que Acció Cultural és l'entitat cívica amb més força al País Valencià. «Personalment, crec que la seua tasca en el futur, la més immediata, ha de ser la d'assumir la potenciació dels grups per la normalització de l'idioma, col·lectius organitzats en cada poble, en cada barri, en cada àmbit de treball... aquest ha de ser-ne el proper objectiu».

La presència de les comarques en la manifestació, amb un gran contingent de gent procedent de pobles i ciutats d'arreu el país, n'ha estat, segons els organitzadors, un dels grans èxits. «Ja ho suposàvem, quan començarem a veure, dies abans, que el nombre d'adhesions de tota mena d'entitats superava el miler, inclosos fins i tot ajuntament i alcaldes de partits, com el PSOE, que s'ha desentès absolutament de tota aquesta història. Però dissabte, en trobar-nos amb la presència tan activa de milers i milers de ciutadans de comarques, amb les seues pancartes, demostrant molt clar qui eren i d'on venien, la sorpresa fou magnífica».

El fet que la manifestació se celebrava a València, després d'una forta campanya contrària d'un dels més importants mitjans de comunicació de la ciutat, *Las Provincias*, era la inquietud més forta dels organitzadors. «Teníem una forta prevenció, després de la campanya en premsa tan forta parlant d'«invasió estrangera», que ens havien fet... però el cert és que, a la fi, les agressions que vam rebre, les provocacions, no foren gens importants en comparació amb allò que esperàvem. La reacció dels manifestants fou molt bona, pacífica i irònica amb la major part de provocacions... I bé, cal dir també que les consignes foren majoritàriament les més apropiades, les més boniques d'acord amb allò que es pretenia. I després, la forta solidaritat rebuda des de les universitats i les instàncies cíviques de la resta de la nostra nació, de tots els Països Catalans. La presència d'estudiants catalans i mallorquins, no tan nombrosa com tractà de fer creure el diari *Las Provincias*, però sí molt important, fou tan valuosa per la solidaritat

i la preocupació que demostra com pel fet que contribueix a donar a conèixer la situació del País Valencià, ben especial, a les altres zones de parla catalana».

Pel que fa a l'agressió final dels feixistes i de la policia espanyola, els organitzadors reconeixen que fou «un moment de forta tensió». L'opció fou, malgrat la provocació, fer una crida a la tranquil·litat. «Vam valorar

que respondre a les seues agressions seria fer-los el joc i destruir allò que havíem aconseguit amb la pacífica demostració de força que havia tingut lloc minuts abans». Les conseqüències, tenint en compte la forta presència d'un públic molt jove, ben radicalitzat, haurien pogut ser molt greus, segons Paca Sevilla, «però aconseguírem, enfront de la falta d'habilitat de la policia i les provocacions feixistes, restituir la calma». □

MANIFESTACIÓ CONTRA LA SENTÈNCIA

Barcelona, més solidària

«Més solidària que mai», tot de partits i de figures de l'àmbit cívic, polític i cultural, es van manifestar en una Barcelona oberta, que, d'una manera clara, va jugar fort per l'idioma, pel nostre país.

Nel·lo Pellicer

Dijous passat la manifestació convocada per la FNEC (Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya) a Barcelona en contra de la sentència que prohibeix l'ús del català a les uni-

La manifestació, que anava encapçalada per una gran senyera, les ensenyas de Santa Eulàlia i Sant Jordi i una pancarta amb el text de «Si a l'ús de la nostra llengua», va transcórrer entre la plaça de la Universitat i plaça de Sant Jaume sense cap mena d'incidents. Al llarg del recorregut es crida-

Joan Guitart, Josep Laporte, Joaquim Ferrer, Antoni Dalmau, Joan Granados, Joan Triadú, Joan Colomines, Anton Canxelles, Miquel Sellarés...

versitats valencianes va reunir unes cinc mil persones, segons fonts de la guàrdia urbana, i entre deu i quinze mil, segons els organitzadors. Entre els assistents hi havia destacats membres del món de la política, l'ensenyament i la cultura catalana, tots ells sota una mateix lema. Com digué algú: «un bon preàmbul del que serà demà passat a València».

ren consignes com: «País Valencià parla català», «Català a la Universitat»...

A les primeres files hi havia els consellers Josep Laporte, Joaquim Ferrer, Joan Guitart i Josep Miró, el president de la Diputació de Barcelona, Antoni Dalmau, Joan Granados director de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, Ramon Espasa,

Jordi Carbonell, Aureli Argemí, Aina Moll, Felip Solé Sabarís, Lluís Recoder, Anton Canellas, Heribert Barre-
ra, Joan Triadú i Àngel Colom. De l'àmbit universitari hi havia Gabriel Ferrater, rector de la Universitat Politécnica, vice-rectors de les universitats Central i Autònoma, el degà de la Facultat de Filologia Ramon Pla, el catedràtic Joaquim Molas, els professors Joan Martí i Lluís Izquierdo (del departament d'Hispaniques), el professor Joan B. Culla i Clarà de Ciències de la Informació, i A. Ferrando, catedràtic del departament de lingüística valenciana.

Mentre es succeïen les consignes: «Ho volem tot en català», «Una sola llengua, Països Catalans», s'arribà a la plaça de Sant Jaume. Davant el Palau de la Generalitat, un membre de la FNEC llegí un manifest on s'expressava la solidaritat envers València i s'afirmava el caràcter d'afirmació na-

cional i lingüística de l'acte. S'hi llegí, també, un comunicat d'Acció Cultural del País Valencià.

Joaquim Forn, president de la FNEC, comentà, una vegada acabada la manifestació: «Valorem molt positivament l'acte, sobretot per la presència dels representants de les institucions polítiques i universitàries catalanes». «A més —digué—, hem de considerar tot un èxit les més de cent vint adhesions que hem rebut».

«La representativitat de la gent que encapçala la manifestació és molt positiva en relació al País Valencià», digué Àngel Colom, del Ciemen. «És un acte d'afirmació nacional en el qual s'han mullat consellers».

A Lleida es celebrà un acte paral·lel organitzat per la FNEC de les facultats i Escoles Lleidatanes. La concentració s'efectuà a la plaça de la Paeria i reuní unes cinc-centes persones. □

RAIMON, NO A LA SENTÈNCIA

Recital a València

La veu de Raimon s'uní a València a la dels milers de ciutadans que s'han mobilitzat contra la sentència. Una veu que, com sempre, es mostrà ferma i càlida, alhora.

E. S.

Dijous dia divuit tenia lloc el darrer acte previ a la manifestació per l'ús de la nostra llengua: el recital de Raimon al teatre Princesa de València. Mitja hora abans, una gernació ja intentava traspasar les estretes portes d'aquest local, habitualment solitari. El teatre era ple de gom a gom: Molta gent jove que assistia potser per primera vegada a un recital reivindicatiu pur i dur, i també molts vells coneguts entre el *revival* i la justificada militància s'hi van donar cita. Un lema: «Diguem no a la sentència» unia estudiants i professors universitaris, nacionalistes històrics, gent de ploma selecta i una allau de nouvinguts mallorquins, que literalment assetjaven el pare Fuster.

L'acte començà amb unes paraules de l'actriu Empar Ferrer, seguides de parlaments de Vicent Martínez Sancho, cap del Gabinet de normalització lingüística de la Universitat de València, Xavier Rubert de Ventós, divertit

Raimon, amb el teatre ple de gom a gom.

i clar filòsof i eurodiputat, i del vice-rector d'estudiants Joan Carles Martí. En acabant, Raimon. Després de cantar *La nit* anà desgranant un repertori de cançons més o menys recents que anà agafant el cos i l'atmosfera dels vells bons temps, quan arribà a Ausiàs March, Roís de Corella i, sobretot, a Espriu. També cantà —era obligatori— *Diguem no i*, fins i tot, *Al vent*. Aplaudiments a peu alçat van rematar un recital vàlid del tot per ell mateix i, també, per la convocatòria que l'havia fet possible. □